

бѣ тѣй гжста, че едѣа смѣлиятъ ловецъ можеше да се провре съ кучето си. Въ тая гора има нѣколко пещери, въ които нѣкога сж живѣли пещерни човѣци, а по-сетне гонени християни. Страшната и непроходима гора се простираше и съединяваше чакъ до Преславскитѣ гори. Отъ Шуменъ до Стара-Планина, се зеленѣеше луда джбова и букова гора, въ която се осмѣляваха да шетатъ само разбойници и бѣлгарски хайдути. Въ единъ страшенъ кжтъ на тая гора въ най-скритото мѣсто подъ високи джбове лежахъ заспали повече отъ 10 души турци съ свирѣпи лица. Всички бѣха оржжени до зжби. Между тѣхъ стояха превити вързани двама млади бѣлгари съ дълги коси на глава и окъсани дрехи. На две-три крачки отъ тая страшна дружина стояха седнали двама едри голѣмци съ хубаво турско облѣкло и голѣми чалми на глава. Последнитѣ бѣха главатаритѣ на разбойниците. Единиятъ се нарича Омаръ, а другиятъ Еминъ.

Омаръ казва на Емина:

Тоя гяуринъ Вѣлко още не иди да откупи синоветѣ си. Той, кучето, се обѣща още вчера да донесе паритѣ, а ето вече третия денъ какъ не иди. Джамалъ бей може да се разсърди, че се бавимъ да убиемъ вече тия вързани псета.

— Не, да почакаме още малко, каза Еминъ. Азъ вървамъ, че баща имъ отде-отде ще намѣри пари и ще ги донесе. Ама да ти кажа ли, Омаре? Жалъ ми е да убиемъ тѣзи млади хора. Я ги вижъ, какви сж хубавци, пакъ сж и храбри, както се и показаха при хващането имъ.

Омаръ се намуси и гнѣвно каза:

Емине, срамота е да жалишъ гяуритѣ (невѣрнитѣ). . . Тѣ отъ бога сж проклети. Нека умратъ.